

Het vrouwtje van Stavoren

geschreven door Arthur Japin
bewerkt door Peter Smit
geïllustreerd door Jan Cleijne



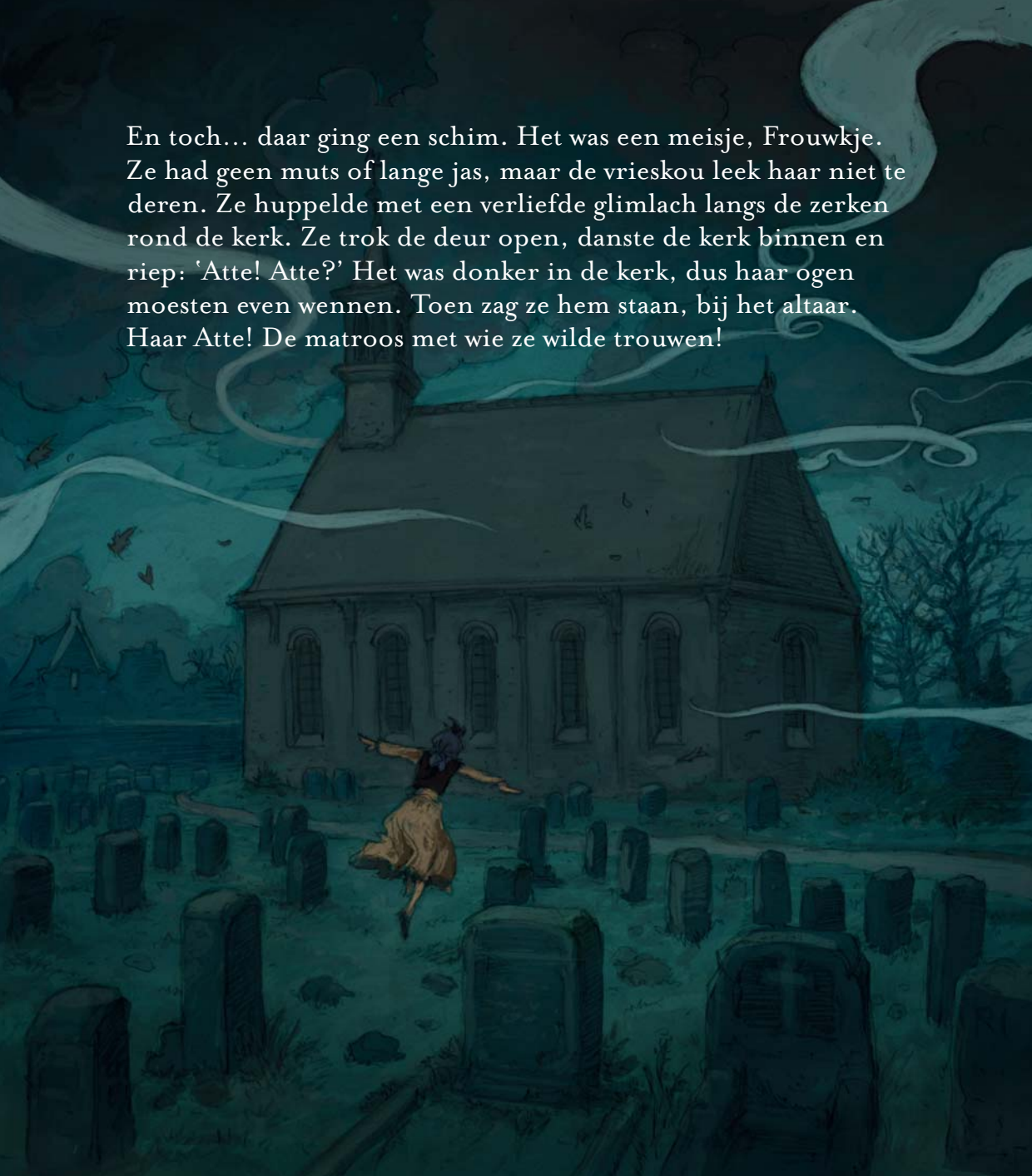
RUBINSTEIN

E E N L U X E G O U D E N B O E K J E



Het was Kerstmis in Stavoren en het was bitterkoud. De vissers zaten met hun vrouwen en kinderen binnen. Ze zaten rond de haard en zongen liedjes. In de kerstboom brandden kaarsjes. Ze zaten met hun rug naar het raam. Op een nacht zo koud als deze, waagde niemand zich op straat.

En toch... daar ging een schim. Het was een meisje, Frouwkje. Ze had geen muts of lange jas, maar de vrieskou leek haar niet te deren. Ze huppelde met een verliefde glimlach langs de zerken rond de kerk. Ze trok de deur open, danste de kerk binnen en riep: 'Atte! Atte?' Het was donker in de kerk, dus haar ogen moesten even wennen. Toen zag ze hem staan, bij het altaar. Haar Atte! De matroos met wie ze wilde trouwen!

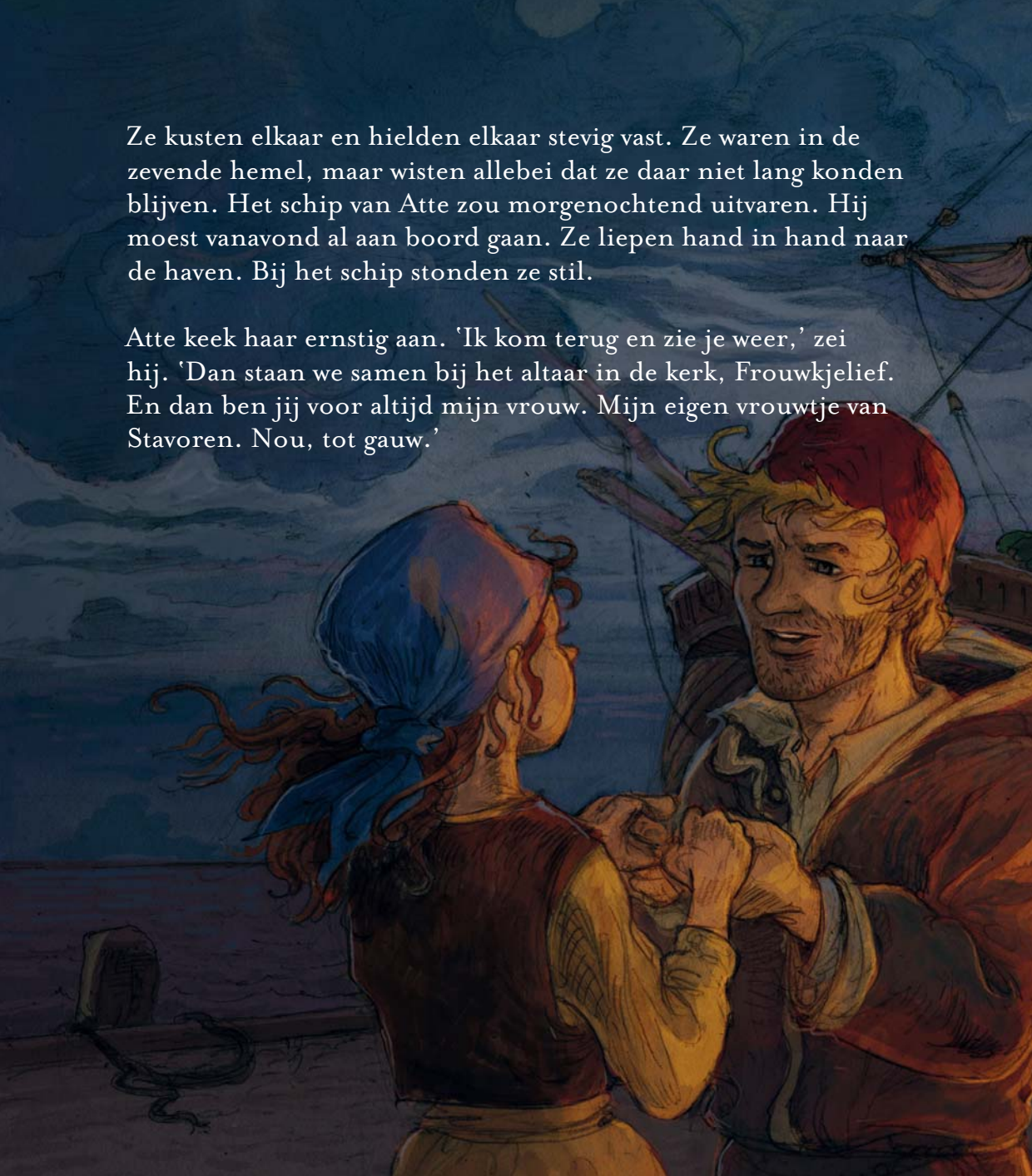




Ze danste naar hem toe. Toen ze vlakbij was knielde hij voor haar neer. 'Ik hou van jou,' zei Atte. 'Ik wil niets liever dan met jou trouwen!' Hij stak zijn arm uit en Frouwkje zag iets in zijn hand liggen. Een gouden ring! Frouwkje voelde geen kou en zag niet dat het donker was in de kerk. Ze zag alleen een warm, gouden licht en een glanzende ring. 'Dat wil ik ook,' fluisterde ze zacht. 'Heel graag!'

Ze kusten elkaar en hielden elkaar stevig vast. Ze waren in de zevende hemel, maar wisten allebei dat ze daar niet lang konden blijven. Het schip van Atte zou morgenochtend uitvaren. Hij moest vanavond al aan boord gaan. Ze liepen hand in hand naar de haven. Bij het schip stonden ze stil.

Atte keek haar ernstig aan. 'Ik kom terug en zie je weer,' zei hij. 'Dan staan we samen bij het altaar in de kerk, Frouwkjelief. En dan ben jij voor altijd mijn vrouw. Mijn eigen vrouwtje van Stavoren. Nou, tot gauw.'





De dagen na Kerstmis waren bitterkoud. Maar ze leken voor Frouwkje ook veel langer te duren. Met Atte vloog de tijd voorbij. Zonder Atte leek een uur wel een hele dag. Frouwkje dacht de hele dag aan Atte. Overdag, bij het garnalen pellen, zag ze hem de zeilen hijsen. 's Avonds, bij haar borduurwerk, zag ze hem bij de reling staan. En 's nachts, als ze sliep, zag ze hem in vreemde havens over de kade lopen. Ze zag hem bij de Hangende Tuinen van Babylon. Bij de Vuurtoren van Alexandrië. En bij de Piramiden van Egypte. Maar hij was nooit alleen. Er stond altijd een meisje naast hem. Het meisje was gekleed in prachtige gewaden en droeg aan een van haar vingers een ring van blinkend goud. Dat meisje was zichzelf: Frouwkje van Stavoren!

